

Een betoverende avond

Katie Fforde bij Boekeryj:

Een nieuwe kans

Wilde tuinen

Reddende engel

Levenslessen

Stoute schoenen

Kunst en vliegwerk

Halsbrekende toeren

Praktisch perfect

Schoon schip

Trouwplannen

Liefdesbrieven

Een verleidelijk voorstel

Zomerliefde

De kers op de taart

Met de Franse slag

Vrij spel

Iets ouds en iets blauws

Een zomer aan zee

Een tuin vol bloemen

Het buitenhuis

Een nieuw leven

Een liefde in de lente

Een feestelijke dag

Een chateau in de Provence

Een betoverende avond

Katie Fforde

*Een betoverende
avond*

Tijdens de eerste ontmoeting vliegen Meg en Justin elkaar
meteen in de haren, maar de liefde heeft heel andere plannen

Vertaald door Hanneke van Soest



ISBN 978-90-225-9863-4
ISBN 978-94-023-2232-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *One Enchanted Evening*
Vertaling: Hanneke van Soest
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet b.v., Huizen

© 2023 Katie Fforde
© 2024 Nederlandse vertaling
Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Desmond, die na vijftig jaar nog steeds aan mijn zijde staat

1

Dorset, lente, 1966

Meg stond in haar eentje op een doodstil treinperron in het hart van Dorset. Het was even na tweeën en ze had het gevoel dat ze een andere wereld binnen was gestapt. Ze had alle tijd om de omgeving in zich op te nemen: de hangende bloemenmanden, de potten met dieprode tulpen, de blauwe druifjes, de rust. Het was ongebruikelijk warm voor de maand april, en de hitte hing trillend boven het perron.

In de verte kwam haar moeder Louise aangesneld. ‘Het spijt me dat ik te laat ben, lieverd!’ riep ze zodra ze binnen gehoorsafstand was. ‘Wat fijn dat je zo snel kon komen. Ik was zo opgelucht toen je ja zei!’ Ze omhelsde Meg, en ze gaven elkaar een stevige knuffel.

‘Geen probleem, hoor,’ zei Meg. ‘Toen ik tegen mijn baas zei dat mijn moeder me nodig had, accepteerde hij mijn ontslag en mocht ik meteen vertrekken.’

‘Laat me naar je kijken. Ik heb je zo lang niet gezien! Wat zit je haar leuk.’

Meg woude door haar donkerbruine lokken. ‘Ik moet het anders nodig laten bijknippen. Maar dit kapsel kost zo veel tijd! De kapper zei dat ik de pony en de uiteinden van mijn haar met plakband op

zijn plek moet houden als het nat is, maar daar heb ik geen zin in. Daarom krult het nu alle kanten op.'

'Het staat je goed. En de jurk die je aanhebt ook. Door de kleur lijken je ogen nog groener. Hij is wel een beetje kort.'

'Kort? Hij komt tot net boven mijn knieën, niet tot halverwege mijn bovenbenen.'

Meg bezat niet veel jurken. Ze bracht het grootste deel van de tijd in een koksbus en geruite broek in de keuken door, of in een zwarte jurk met schort wanneer ze serveerwerk deed. In haar vrije tijd droeg ze meestal een broek, maar omdat het zo warm was had ze ervoor gekozen in een jurk te reizen.

'Hij staat je beeldig, hoor,' reageerde Louise, hoewel ze niet overtuigd klonk. 'Maar we lopen hier in Dorset een beetje achter. Swingend Londen is zo ver weg. Het enige wat hier swingt zijn de bladeren aan de bomen.'

Meg lachte. Gelukkig had haar moeder haar gevoel voor humor niet verloren, ondanks de zorgen die ze zich maakte over het werk dat haar dochter tegenwoordig deed. 'Ik heb mijn werkkleding meegenomen. Ik wil de paarden geen angst aanjagen met mijn moderne fratsen.'

'We hebben hier vooral koeien,' grapte Louise terwijl ze Megs koffer overnam. 'Heb je een goede reis gehad? Het laatste stukje is prachtig, hè? En heb je honger? Ik kan iets voor je klaarmaken als we thuis zijn, maar dan moeten we wel opschieten.'

'Niet echt. Ik heb in de trein een paar boterhammen gegeten, en ik had nog wat restjes van een feestje van gisteravond.'

Meg liep achter haar moeder aan, die in een behoorlijk tempo naar de parkeerplaats liep waar slechts twee auto's geparkeerd stonden. Bij een lichtblauwe Mini Traveller bleef Louise staan. 'Deze is van ons.'

'O, mam! Een Mini,' riep Meg uit. 'Wat een flitsende auto. Die zou helemaal in stijl zijn voor King's Road.'

‘Ja, hè? Andrew, de beheerder en zoon van de eigenaar van het hotel, heeft hem voor me gekocht. Puur om praktische redenen natuurlijk.’ Louise lachte. ‘O, ik ben zo blij je weer te zien. Ik was bang dat ik onze chef-kok zou vermoorden, of hij mij. Nou ja, de boel gaat toch naar de verdommenis.’

‘En ik ben blij dat ik een excuus had om mijn baan op te zeggen,’ bekende Meg. ‘Ik ben het zat om ententjes voor rijke bankiers te bereiden. Dit is de perfecte baan als voorbereiding op mijn werk bij mijn Franse werkgever.’

‘Wat ontzettend leuk dat je dat hebt weten te regelen. In de Provence toch? Dan kom je dus in de buurt van Alexandra te wonen?’

‘Ja. Antoine, haar man, een graaf...’

‘Dat ben ik echt niet vergeten!’

‘... heeft na hun bruiloft een goed woordje voor me gedaan. Het wordt hard werken en ik krijg er niet voor betaald, maar het is zo leerzaam dat het zeker de moeite waard is.’

‘Krijg je er niet voor betaald?’ vroeg Louise verontwaardigd.

‘Nee. Het is een soort stage, dus dat krijg ik ervoor terug. Vroeger moest een beginnende kok de oudere chef-kok zelfs betalen voor het privilege, dus in die zin is het wel verbeterd.’

Louise tuitte afkeurend haar lippen. ‘Hopelijk vind je het werk hier niet net zo saai als wat je in Londen deed. Hier zijn geen rijke bankiers, de meesten van onze klanten houden van wat ze “eenvoudig eten” noemen. In feite krijgt iedereen wat de kok ze voorschotelt.’

‘Maak je geen zorgen, mam. Ik doe alles wat moet gebeuren. Mijn Franse slavendrijver heeft me voorlopig toch nog niet nodig. Ik kan je de hele zomer helpen, of in elk geval zolang je me nodig hebt.’

Louise zette Megs bagage in de kofferbak en liep naar het bestuurdersportier. ‘Stap maar in, lieverd. Hij is niet op slot.’

Terwijl ze wegreden, vroeg Meg: ‘Nou, vertel me maar eens wat er allemaal is gebeurd! Sinds je telefoontje brand ik van nieuwsgierig-

heid. Ik weet dat jij er als een berg tegen opziet, maar ik vind het reuzespannend. Ik hou wel van een uitdaging.’

Louise slikte moeizaam. ‘Er staat een groot evenement op het programma, een lunch. Die wordt elk jaar door het hotel verzorgd en is een belangrijke inkomstenbron voor ons. Het is een traditie. Vroeger werden alle pachters uitgenodigd om de verjaardag van de landheer te komen vieren, maar tegenwoordig zijn er veel minder pachters en worden er ook andere mensen uitgenodigd. Ze komen graag, ook al moeten ze er sinds de oorlog zelf voor betalen. Sommige gasten komen van heinde en ver. Andrew heeft me er alles over verteld voordat hij vertrok.’

‘Dat hij vlak voor zo’n groot evenement weggaat.’

‘Tja. Zijn vader, die in Frankrijk woonde, is onlangs overleden. Andrew moet er voorlopig blijven om de zaken af te handelen. Hij belde me gisteren om te vertellen dat de nalatenschap één grote warboel is. Het is maar te hopen dat hij het hotel erft, want hij runt het al een paar jaar met heel veel plezier. Maar goed, dat is afwachten.’ Louise was even stil. ‘Hij heeft mij de leiding gegeven, terwijl ik ben aangenomen als receptioniste en kantoormanager!’

‘En dat gaat je dus niet zo makkelijk af?’

Louise schudde haar hoofd. ‘Ik doe dit werk nog niet zo lang en Andrew was nog niet vertrokken of Geoff, de chef-kok, veranderde in een tiran. Gelukkig heb ik niet veel met hem te maken.’

‘Maar nu ben ik er en kun je hem ontslaan.’

‘Was het maar waar! Bij belangrijke beslissingen moet ik eerst overleggen met de zoon van Andrew. Maar die heb ik nog nooit ontmoet en hij heeft sinds ik hier werk nog geen interesse getoond in het hotel.’

Meg lachte. ‘Ach, maak je niet druk, mam. Grofgebekte chef-koks zijn tegenwoordig de norm. Ik heb al vaak voor dat soort types gewerkt. Het komt goed. Nou, vertel me eens wat meer over het hotel.’

‘O! Nightingale Woods is een prachtig oud gebouw in georgiaanse

stijl,' antwoordde Louise, die duidelijk opgelucht was dat ze het niet meer over de chef-kok hoefde te hebben. 'Toen ik de vacature in *The Lady* las, heb ik het meteen opgezocht in de AA-hotelgids. Ik was op slag verliefd.'

'Verliefd?' Meg schrok. Ze had haar moeder nog nooit zo enthousiast horen praten over een huis, volmaakte architectuur of niet.

'Ja! Verliefd op het huis!' Haar moeder glimlachte ondeugend. 'En toen had ik Andrew nog niet eens ontmoet.'

'Mam?'

'Grapje. Ik ben zo blij dat je er bent, ik ben gewoon een beetje uitgelaten.'

Dat was ze zeker, dacht Meg. Misschien omdat ze op een warme lentedag in een hippe auto langs bermten vol wilde bloemen reed, of misschien gewoon omdat ze gelukkig was om haar dochter na lange tijd weer te zien.

Toch had Meg het gevoel dat er meer aan de hand was. 'Waarom heb je eigenlijk naar die nieuwe baan gesolliciteerd? Ik dacht dat je het naar je zin had als assistente van het schoolhoofd. Je genoot van het contact met de leerlingen en had leuke collega's.'

'Het was een combinatie van dingen. Ik raakte verveeld door de routine op school en het afhandelen van verloren geraakte spullen. En de sfeer werd op het laatst ook een beetje ongemakkelijk. Te veel competitie tussen alleenstaande mannen.'

Megs moeder, die begin veertig was, mocht dan een vrouw van middelbare leeftijd zijn, door haar levendige, zorgzame karakter en frisse, knappe uiterlijk voelden veel mannen zich tot haar aangetrokken. Ze was van gemiddelde lengte en had blond haar, blauwe ogen, een mooie huid en een goed figuur. Het was een van de redenen dat Meg zo hard werkte: ze wilde genoeg geld opzij kunnen zetten om een appartementje voor haar moeder te kunnen kopen, zodat ze niet telkens een baan met kost en inwoning hoefde aan te nemen, want dat maakte haar kwetsbaar voor ongewenste avances.

Meg had al bijna genoeg gespaard voor een aanbetaling, maar het probleem was dat ze een man nodig hadden voor de aanvraag van een hypotheek.

Een ander probleem was dat haar moeder vond dat Meg haar spaargeld voor zichzelf moest houden. Het was een precair onderwerp dat ze beiden liever vermeden.

‘Vond je je werk wel leuk voordat die chef-kok vervelend begon te doen?’ vroeg Meg.

‘Ja, voordat Andrew vertrok vond ik het geweldig! Het is een prachtig huis – behoorlijk groot ook – en het ligt op een idyllische plek. Wacht maar tot je het hotel ziet! Ik vond het leuk om weer eens iets anders te kunnen doen. Ik moet natuurlijk nog steeds lakens en handdoeken tellen, maar ik heb contact met de gasten en het personeel, doe de loonadministratie en hou de boekhouding bij. Eigenlijk ben ik een manusje-van-alles. En als ik een middag vrij heb, hou ik me bezig met de inrichting.’

‘Dat heb je altijd leuk gevonden.’

‘Ja. Omdat ik geen eigen huis heb, krijg ik daar zelden de kans toe. Er zijn een paar slaapkamers die ik in mijn vrije tijd mag opknappen. Andrew heeft me verf en behang laten uitzoeken. Het wordt heel mooi.’

‘Ik had me een of andere slaperige uithoek voorgesteld,’ zei Meg, ‘maar er valt hier een hoop te beleven.’

‘Meestal is het hier rustig, hoor, maar op het moment gaat het er heel hectisch aan toe!’

Meg lachte. ‘Je bedoelt vanwege die speciale lunch?’

Louise knikte. ‘Het is voor vijftig mensen. Dat zijn heel veel gasten voor ons.’

‘Maar waarom zie je er zo tegen op? Het hotel heeft die lunch toch al vaker verzorgd?’

‘Ja, maar niet onder deze chef-kok. Hij heeft inmiddels een deel van het personeel ontslagen, onder wie een hele familie van wie al

drie generaties voor het hotel hebben gewerkt. Hij zegt dat hij uitzendkrachten heeft geregeld omdat die goedkoper zijn en alleen betaald hoeven te worden wanneer je ze nodig hebt.’

‘Wat vreselijk. Maar dat wil niet zeggen dat die uitzendkrachten geen goed werk kunnen leveren.’

‘Dat is waar. Maar de gasten voor de lunch komen hier al jaren en worden graag bediend door de dochters van de mannen die ze al hun hele leven kennen. Het is moeilijk uit te leggen, maar Nightingale Woods is als een familie, en die valt nu uit elkaar. Dat zullen onze gasten beslist niet kunnen waarderen.’

‘O, mam!’

Louise slaakte een zucht. ‘Ik heb Andrew beloofd dat ik op het hotel zou passen, maar ik heb nu al het gevoel dat ik heb gefaald.’

‘Dat kan tot ook niet zonder personeel?’

‘Ze zijn pas sinds een paar dagen weg, dus dat heb ik nog kunnen opvangen. Ik heb geholpen met het diner.’

‘Kun je geen nieuw personeel aannemen?’

‘Officieel niet. Maar Geoff kan me niet verbieden dat ik mijn eigen dochter te logeren vraag. Andrew was erbij toen ik het voorstelde, en hij vond het een prima idee.’

‘Mam, ik weet dat ik goed ben in mijn vak, daar hoef ik niet bescheiden over te doen, maar ik weet niet of ik een heel team kan vervangen! Die mensen hebben hier jaren gewerkt.’

Meg had haar moeder altijd aan het lachen kunnen maken, zelfs met het flauwste grapje, en ook nu stelde Louise haar niet teleur. Op eens remde haar moeder af. ‘Kijk, daar heb je onze vaste bewoner, Ambrosine. Ik vraag even of ze een lift naar het hotel wil.’ Ze ging naast een oudere vrouw rijden die een – zo te zien – zelfgemaakte hoed en zelfgemaakte kleren droeg, of in elk geval kleren die uit de vorige eeuw stamden. Ze kuierde voort met een mand aan haar arm. ‘Ambrosine, wil je een lift?’

‘O, Louise, ben jij het! Wat aardig van je, maar ik loop liever. Ik

ben bij mijn vriend de kolonel op bezoek geweest. Je zou wel mijn mand alvast kunnen meenemen.'

Louise opende het portier en zette de mand op de achterbank. 'Dit is mijn dochter, Meg. Ze komt een tijdje bij me logeren.'

'Wat leuk!' reageerde Ambrosine, die in de Mini keek. 'Ik hoop straks fatsoenlijk met je te kunnen kennismaken. Maar ik moet nu verder, en jullie waarschijnlijk ook.'

'Wat een excentriek mens, hè,' zei Louise toen ze weer reden. 'Over de zeventig, maar nog zo fit als een hoentje. Ze wandelt elke dag nog kilometers ver. Ze overleeft ons allemaal. Tenminste, volgens Andrew.'

'Woont ze het hele jaar door in het hotel?' vroeg Meg.

'Ja. Ze heeft een paar kamers op de verdieping met de oude kinderkamers. Ze hoeft er niet voor te betalen. Ik geloof dat ze daar ooit afspraken over heeft gemaakt met Andrews vader. De kolonel is een aanbidder die hier in de buurt woont. Hij is nog ouder dan zij. Over oudjes gesproken, heb jij nog nieuws over Clover? Ik mis die lieve hond van ons.'

'Ik ben bang dat ze jou niet mist. Ze vindt het heerlijk bij Lizzie op het platteland. Lizzie is dol op Clover en maakte lange wandelingen met haar.'

'Ik zou graag weer een hond willen, als ik heel eerlijk ben. Zodra Andrew terug is, ga ik vragen of hij dat goedvindt.'

'Misschien houdt hij niet van honden,' opperde Meg.

'Natuurlijk houdt hij van honden! Zou ik hem mogen als dat niet zo was? Zijn oude hond is onlangs overleden en hij is er nog niet aan toe gekomen een nieuwe te nemen.'

Meg vond het jammer dat ze Andrew misschien niet zou ontmoeten. Als haar moeder dol was op een man, en alles wees daar op, wilde ze hem graag aan een nadere inspectie kunnen onderwerpen.

'Kijk!' Louise minderde vaart, zette de auto stil en wees naar een doorkijkje in een boerderijpoort. 'Daar is het hotel, Nightingale Woods. Is het geen plaatje?'

Dat was het zeker. Een perfect voorbeeld van een georgiaans huis te midden van uitgestrekte tuinen. Alles was symmetrisch, met drie rijen ramen, dakkapellen in de kap en op beide hoeken van het dak een schoorsteen. Achter het huis lag een bos, en ervoor slingerde een rivier door het dal. Het had iets magisch en zou niet misstaan hebben op een schilderij van een oude meester. Het was werkelijk een lust voor het oog.

‘Het is schitterend. Ik snap waarom je er verliefd op bent geworden.’

‘Ja, hè? Zelfs op een oude zwart-witfoto zag het er geweldig uit. Ik kan nog steeds niet geloven dat ik hier mag werken. Ik was dolgelukkig, totdat die nare Geoff de baas begon te spelen en mensen begon te ontslaan.’

‘Dat is inderdaad doodzonde. Het is echt een prachtig gebouw op een geweldige plek.’

‘Ja. Helaas hebben we het lang niet meer zo druk als vroeger.’

‘O nee? Mensen moeten het toch heerlijk vinden om hier te kunnen verblijven?’

‘Dat vinden ze ook, als ze komen. Niet ver hiervandaan ligt een moderner hotel, dat veel meer te bieden heeft dan wij – tenminste, op papier.’

‘Geef eens een voorbeeld? Wat zou er aan dit juweeltje kunnen ontbreken?’

Louise moest lachen om Megs verontwaardiging. ‘Om te beginnen hebben we niet genoeg badkamers en ook geen zwembad, zoals het andere hotel. Ik geloof zelfs dat het verwarmd is. Vooral jonge mensen willen dat soort dingen.’

‘Daar kun je wel eens gelijk in hebben,’ beaamde Meg. Ze vroeg zich af of er misschien dingen veranderd konden worden aan Nightingale Woods, zodat dit mooie hotel in deze prachtige vallei ook jonge mensen zou aantrekken.

‘Kom, dan gaan we het van dichtbij bekijken,’ stelde Louise voor.

‘Ik wil nog gauw wat sandwiches voor Ambrosine maken terwijl Geoff pauze heeft. Ze krijgt niet altijd te eten bij de kolonel, en ze moet op krachten blijven als ze al die kilometers wil blijven maken.’ Ze startte de auto.

Meg was een en al nieuwsgierigheid toen ze het prachtige huis op de heuvel naderden, maar tegelijkertijd vroeg ze zich af waar ze in vredesnaam aan begonnen was.

2

‘Als je geen haast hebt om je koffer uit te pakken, kan ik je alvast een rondleiding door het hotel geven,’ opperde Louise nadat ze haar dochter haar appartement – een zitkamer, twee slaapkamers, een kleine badkamer en een kitchenette – boven de garages had laten zien.

Terwijl Meg achter haar moeder aan liep, realiseerde ze zich dat Louise haar hart had verpand aan Nightingale Woods.

In veel opzichten leek het hotel nog op het uitgestrekte en grote familiehuis dat het vroeger geweest moest zijn, op een paar duidelijke veranderingen na: in de grote zwart-wit betegelde hal stonden een receptiebalie, een paar kleine sofa’s en fauteuils, en een rek met folders over plaatselijke bezienswaardigheden.

‘Dit is de hal, zoals je ziet,’ zei Louise, ‘en dat is de ochtendkamer, waar gasten die na het ontbijt niet de deur uitgaan kunnen verblijven. Het is een heel zonnige kamer.’ Ze was even stil terwijl Meg de kamer vanuit de deuropening bekeek.

‘Wat een heerlijke ruimte,’ zei Meg, en dat meende ze, ondanks de wat ouderwetse inrichting.

‘Hij moet nodig opgeknapt worden,’ zei Louise, die er kennelijk net zo over dacht.

Maar ook al dachten ze er hetzelfde over, Meg besloot haar mening alleen te geven wanneer Louise er uitdrukkelijk naar zou vragen. Het was duidelijk dat haar moeder zich aan het hotel had gehecht en elke kritiek persoonlijk zou opvatten.

De damessalon – een van de vele ontvangstkamers – lag aan de zijkant van het huis en had een grote erker die uitkeek op de tuin. Het meubilair was antiek en mooi en leek er altijd al te hebben gestaan, maar de fauteuils en banken zagen er een tikje shabby en weinig comfortabel uit. De gordijnen waren verbleekt en de tapijten vertoonden hier en daar slijtageplekken. Bij het raam stond een vleugel, die bezaaid was met foto's in zilveren lijstjes.

‘Is de vleugel nog bespeelbaar?’ vroeg Meg.

‘Ja hoor. Hij is onlangs gestemd, door een blinde stemmer. Het schijnt een behoorlijk goed instrument te zijn, alleen niet van een bekende bouwer.’

‘Ik durf te wedden dat het nieuwe hotel geen kamer met een vleugel heeft,’ zei Meg.

Louise sloeg haar ogen ten hemel. ‘Waarschijnlijk hebben ze een hammondorgel dat omhoogkomt uit de vloer! Kom, dan laat ik je de grote salon zien. Die ziet er ongeveer hetzelfde uit als deze kamer – ouderwets en nogal sjofel – maar heeft wel iets elegant.’

‘O, wat een mooie kamer!’ zei Meg toen ze bij de salon aankwamen. Deze kamer lag aan de voorkant van het huis en keek uit op de rivier, die glinsterde in het dal. ‘En wat een prachtig behang. Het lijkt wel een muurschildering, met al die vogels en bloemen die tegen de wanden opklimmen. Verbleekt, maar daardoor eigenlijk nog mooier.’

‘Ik ben blij dat jij er ook zo over denkt,’ zei Louise. ‘De kamer heeft alleen een likje verf nodig en een paar nieuwe gordijnen en kussens. Het hoeft niet veel te kosten. Ik zou de gordijnen zelf kunnen maken, of ze desnoods kunnen herstellen. De tapijten zijn oud, maar wel echt Perzisch, dus dan maakt het niet uit dat ze antiek zijn.’

‘Het licht valt hier heel mooi,’ zei Meg. ‘Alsof je rondloopt in een foto in een sprookjesboek.’

Louise knikte. ‘Ik snap wat je bedoelt. Maar het is vooral de eetzaal waarom hier veel huwelijken en grotere evenementen plaatsvinden. Kom maar mee.’

De eetzaal was in de loop van de tijd uitgebouwd, en de aanbouw liep door tot in de tuin aan de achterkant van het huis. De zaal was licht en uitnodigend en veel groter dan de andere ruimtes. Ook de inrichting oogde lang niet zo ouderwets.

‘Andrew vertelde me dat een van de aangetrouwde bruiden in zijn familie veel geld meebracht en per se een zaal wilde waar ze dansfeesten kon geven.’

‘Hij lijkt nog niet zo lang geleden opgeknapt,’ zei Meg terwijl ze de beschilderde kroonlijsten, pilaren en het hoge plafond bewonderde, waaraan een enorme kroonluchter hing.

‘Dat klopt. Andrew heeft er een flinke lening voor moeten afsluiten, want behalve een nieuwe inrichting waren er ook nogal wat herstelwerkzaamheden nodig. Maar dit is wel de ruimte die geld in het laatje brengt.’ Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘Wat vreemd dat er nog geen voorbereidingen zijn getroffen voor de grote lunch. Alle tafels en stoelen hadden al op hun plek moeten staan.’

‘Wanneer is die lunch dan?’ vroeg Meg.

‘O, heb ik je dat nog niet verteld? Morgen al.’

‘Jeetje!’ riep Meg uit. ‘Dat is snel!’

‘Kom, dan laat ik je de keuken zien,’ zei Louise. ‘Geoff is vast al met de voorbereidingen bezig. Ik was zo hyper dat jij kwam, dat ik helemaal vergeten ben naar de planning van vanochtend te vragen.’

Meg merkte dat haar moeder het fijn vond dat ze er was, al was het maar voor morele steun.

In de keuken stond een gedrongen man in een smoezelige koksbuis luid te telefoneren naast een tafel waarop een doos met ingevroren kippen stond.

Meg keek de keuken rond. Die was nauwelijks veranderd, vermoedde ze, omdat het de spil van het huis was geweest, waar generaties lang gekookt was voor de familie. Ze zag een professionele oven en nog een paar moderne apparaten, maar verder was alles bij het oude gebleven. Een grote houten tafel, waarvan het blad verveerd was door decennialang geschrob, domineerde de ruimte. Een buffetkast, gevuld met de meest bijzondere serviezen, borden, schalen, kannen en puddingvormen, besloeg het grootste deel van een van de wanden. Onder een raam bevonden zich twee enorme gootstenen, met aan weerskanten een groot bordenrek. Een oud fornuis, dat niet meer werd gebruikt, vulde een reusachtige schouw die groot genoeg was om een os in te roosteren. Het was een heerlijke keuken, besloot Meg, maar de inrichting zou wel wat efficiënter mogen.

'Fuck off!' riep Geoff, die de hoorn op de haak gooide.

Meg wierp een verbijsterde blik op haar moeder. Hoewel er behoorlijk gevloekt werd in de keukens waarin ze had gewerkt, kwam het als een schok dat haar eigen moeder werd blootgesteld aan dergelijk taalgebruik. Louise ving haar blik; ook zij was zichtbaar in verlegenheid gebracht.

'Geoff?' zei Louise voorzichtig. 'Dit is mijn dochter, Meg. Ze komt een tijdje bij me logeren.'

'Dat verdomde uitzendbureau heeft me laten zitten!' brulde Geoff, die Meg volledig negeerde. 'Je zult bij die boerenkinkels in het dorp een paar serveersters moeten gaan optrommelen.'

Louise hapte naar adem. 'Lieve hemel, wat erg! Ik wist wel dat het een slecht idee was om iedereen te ontslaan.'

'Nou, als jij het allemaal zo goed weet, mag je het zelf gaan regelen!' reageerde Geoff zijn woede af op haar. 'Zorg dat ze terugkomen!'

'Ik kan niet van hen verwachten dat ze met hangende pootjes terugkomen, zeker niet na de manier waarop ze zijn behandeld,' wierp Louise tegen.

‘Zal ik jou eens wat vertellen?’ blafte Geoff. ‘Het interesseert me geen ene moer. Ik hoef hier niet te blijven om dit fiasco op te lossen.’ Hij beende langs de vrouwen heen de keuken uit.

‘Zou hij gedronken hebben?’ vroeg Louise verschrikt. Ze was wit weggetrokken en beefde zichtbaar.

‘Volgens mij wel, als ik op zijn adem mag afgaan toen hij voorbij stampte,’ antwoordde Meg. ‘Denk je dat hij stoom gaat afblazen of dat hij echt de benen heeft genomen?’

Louise steunde met beide handen op de grote oude tafel. ‘Geen idee. Ik kan me niet voorstellen dat hij zomaar vertrekt. Dat zou wel heel onverantwoordelijk zijn. Aan de andere kant, ik zie hem er wel voor aan. Hoe moeten we zonder hem in vredesnaam die lunch van morgen verzorgen?’

Meg aarzelde geen seconde. ‘Probeer jij te regelen dat het personeel waarover je me hebt verteld terugkomt. Die mensen hebben we hier nodig, ook als Geoff terugkomt. Als je uitlegt wat er is gebeurd, hebben ze hopelijk met je te doen. En als we de werknemers die terugkomen vriendelijk opvangen, volgen de anderen misschien ook.’

‘Zo veel mensen werkten hier niet, hoor,’ zei Louise. ‘Drie vaste krachten en een paar extra handen bij grote evenementen. Maar je hebt gelijk. Misschien laten ze zich vermurwen als ik ze smeeik me te helpen omdat Geoff de benen heeft genomen. Ik denk het wel, want de lunch is belangrijk voor het dorp.’

‘Ga dan maar gauw!’ Meg gaf haar moeder een zetje. ‘O, zeg eerst nog even wat er op het menu staat, dan ga ik meteen met die ingevroren kippen aan de slag.’

Louise gaf haar dochter een spontane knuffel. ‘Ik zou in paniek moeten zijn dat Geoff weg is, maar stiekem ben ik opgelucht. Hij zorgt alleen maar voor problemen. Nu jij hier bent, hoef ik me geen zorgen meer te maken.’

‘Nou, wegwezen dan,’ zei Meg weer. Zelf was ze lang niet zo zorgeloos over het vertrek van de chef-kok als haar moeder; ze wist dat ze

zijn plaats zou moeten innemen, en koken voor vijftig mensen zonder noemenswaardige voorbereiding zou een hele klus worden. ‘Maar zeg nou wat ik moet klaarmaken voordat je ervandoor gaat.’

‘O ja, kipkerriesalade!’ antwoordde Louise, en weg was ze.

3

Meg zou de kleren waarin ze had gereisd het liefst verwisselen voor een frisse outfit, maar haar moeder had haar appartement afgesloten en de sleutel in haar zak gestopt, dus die reisde nu mee over het plateland terwijl Louise van deur tot deur ging om mensen over te halen terug te komen.

Ze vond een schort die ze over haar ‘nogal korte’ jurk aantrok en inspecteerde de inhoud van de koelkast. Ondertussen zou ze over het menu kunnen nadenken. Ze had een grote hoeveelheid oudbakken brood ontdekt – maar nergens vers brood – en keek net in de koelkast toen Ambrosine de keuken binnenkwam.

‘Dag, lieverd,’ zei ze. ‘Ik heb je moeder voorgesteld je een handje te helpen. Dat vond ze een geweldig idee.’

Meg glimlachte. Het was lief aangeboden, maar ze vroeg zich af waarmee een vrouw van in de zeventig haar kon helpen.

‘Ik weet dat je je afvraagt wat je mij zou kunnen laten doen,’ ging Ambrosine door, ‘maar ik kan je nuttige informatie geven. Om te beginnen weet ik dat je moeder de eiersalade – als ze tenminste tijd heeft gehad die te maken – achter de pakjes margarine in de koelkast bewaart.’

Meg sloeg haar hand voor haar mond. ‘O jee! Mam wilde sand-

wiches voor u klaarmaken voor het geval u nog niet had geluncht. Dat zijn we helemaal vergeten. Maar ik kan ze nu wel voor u maken, als u wilt.’ Ze pakte het bakje met eiersalade. ‘Weet u of er nog mensen voor de thee komen? Het is te vroeg om sandwiches te maken, maar ik kan alvast wat scones bakken.’

‘Ik denk niet dat er gasten zijn voor de thee. De laatste tijd komt er niemand meer uit het dorp. Thee en een selectie koekjes uit blik zijn niet echt aantrekkelijk.’

Meg was geschokt. Geen wonder dat de klanten wegbleven, als dat het enige was waaruit ze konden kiezen. ‘Hoeveel sandwiches zou u willen? En wat zou u erop willen? Er ligt nog wat kaas in de koelkast. Misschien kan ik er wat komkommer en tomaat op doen?’

‘Een sandwich met eiersalade is genoeg. Ik vind eieren nog altijd een traktatie omdat die in de oorlog op de bon waren.’

Aangezien Ambrosine geen aanstalten maakte de keuken te verlaten, zelfs niet toen de sandwich klaar was, stelde Meg voor dat ze ging zitten. Ze zette het bord met de sandwich voor haar op tafel. ‘Dan kan ik u van alles vragen zonder dat ik me schuldig hoeft te voelen dat ik u vermoei.’

‘Dank je, lieverd,’ zei Ambrosine, die een stoel onder de grote tafel uit trok.

‘Weet u ook iets af van de lunch?’ vroeg Meg.

‘De lokale bevolking noemt het eigenlijk “het banket”, omdat het in eerste instantie een diner was.’

‘Mijn moeder vertelde me dat het oorspronkelijk werd georganiseerd voor de pachters, om de verjaardag van de landheer te vieren.’

‘Dat klopt. Tegenwoordig komen er vooral belangrijke mensen uit de omgeving. Er wordt het hele jaar naar uitgekeken. Ze ontmoeten hier vrienden die ze anders nooit zien, wat het extra bijzonder voor ze maakt.’ Ambrosine zweeg even en keek naar haar bord. ‘Dit jaar zijn de kolonel en ik voor het eerst niet uitgenodigd. Volgens de chef-kok zou het te vol worden in de eetzaal. Daar heeft hij wel gelijk in.’